

Az idézés módjáról

A Leibniz-idézetek alapjául szolgáló szövegkiadások és a gyákorta hivatkozott Leibniz-művek rövidítéseit az *Irodalomjegyzék* elején adjuk meg. Az idézetek – amennyiben megjelentek – az akadémiai kiadásból (A) származnak. Mivel azonban az elérhető régebbi kiadások még sokáig használatban maradnak, a megfelelő szöveghelyeket a Gerhardt által szerkesztett *Philosophische Schriften* (GP), vagy kisebb műveinek és töredékeinek a Couturat (C) és Grua neveihez köthető gyűjteményes kötetei alapján idézzük. A perjel ugyanazon szöveghely két különböző kiadásának hivatkozását különíti el; a vessző ugyanazon lelőhely eltérő adatait (így például a paragrafusok szerinti számozást, a kiadást, a kötetet és az oldalszámot), míg a pontosvessző egy bizonyos gondolat eltérő igazolási helyeit választja el egymástól. Folyamatos értelmezés során csak az oldalszámokról teszünk említést. Az idézeteket jómagam fordítottam. A szögletes zárójelek egy idézeten vagy egy nem teljesen szó szerinti (s ezért idézőjelek nélkül álló) parafrázison belül tőlem származó magyarázatokat jelölnek.

Mivel a szakirodalmat tizennégy tematikus alcsoportba tagoltuk, szükségessé vált, hogy a szakirodalmi idézetek esetén a szerző neve és a megjelenés éve között zárójeles római számokkal jelöljük a bibliográfia megfelelő alcsoportját, ahol az idézett mű könyvészeti adatai találhatóak. Az egy római és egy arab számot – adott esetben – követő betűből álló sorozat (mint például a II 2c) a könyvön belüli keresztutalást jelent, és a mindenkori fejezetet (II), a szakaszt (2) és – olykor – az alszakaszt (c) jelöli.